

ภาคผนวก ข

สนาม และกติกาการแข่งขันมวยไทย

ของ

สนามมวยเวทีราชดำเนิน

(แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2535)

คำปรารภและเหตุผล

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติของคนไทย เป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่า และเป็นประเพณีนิยมให้มีการแข่งขันในเทศกาลต่าง ๆ ประจำปีของประชาชนคนไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณ มายุคปัจจุบันนี้เป็นที่นิยมรู้จักกันกว้างขวางไปทั่วโลก จนมีการก่อตั้งเป็นชมรม สมาคม การเล่นและการฝึกสอนวิชามวยไทยกันขึ้นหลายประเทศแล้ว

ภายในประเทศเราเองมีการสนับสนุนส่งเสริมของประชาชนทั่วไป มีสนามมวยตั้งขึ้นเกือบทั่วทุกจังหวัดในภูมิภาคแล้ว มวยนับเป็นธุรกิจสำคัญธุรกิจหนึ่งที่ได้ช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ประชาชน และนำชื่อเสียงมาสู่ประเทศไทย

จากความเจริญก้าวหน้าของสื่อมวลชนในโลกปัจจุบัน การจัดแข่งขันและกติกาการแข่งขันของวงการมวยไทยเราก็มีพัฒนาการมาโดยตลอด โดยอาศัยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองมีส่วนเป็นแกนนำ แต่ก็มิได้ละทิ้งกติกาดั้งเดิมอันเป็นรากฐานความนิยมของคนไทย

ในปัจจุบันมวยไทยเป็นที่รู้จักกันกว้างขวางและนิยมกันในต่างประเทศ อุปกรณ์วัสดุ เครื่องมือเครื่องใช้และสถานที่การแข่งขันต่างก็มีการจัดสร้างขึ้น โดยเฉพาะต่าง ๆ กัน เวทีราชดำเนิน เห็นว่า มวยไทยเป็นสมบัติดั้งเดิมของคนไทยของชาติไทย เราชาติเดียวในโลกไม่ซ้ำแบบใคร เราจึงควรได้พิทักษ์รักษา และเป็นแกนนำในการวิวัฒนาการให้เข้มแข็งก้าวหน้ายิ่งขึ้นกว่าชาติอื่น ๆ และในการที่บรรลุถึงเป้าหมายนั้น จึงจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุงองค์ประกอบวิธีการดำเนินงานและกติกาการแข่งขันให้เหมาะสมทันต่อโลกปัจจุบัน และวางรูปแบบเรื่องขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรโดยแน่ชัด เพื่อยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติ และการทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุงให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไปตามควรแก่กาลสมัย

กติกาการแข่งขัน ระเบียบหรือกฎข้อบังคับ ซึ่งออกโดยอาศัยกติกาการแข่งขันฉบับนี้ หากเวทีอื่นใดเห็นเหมาะสม ประสงค์จะนำไปใช้ ณ ที่ของตน ก็ชอบที่จะปฏิบัติโดยเสรี

สนามการแข่งขันมวยไทย

เวที-สังเวียน

“เวทีการแข่งขันชกมวย” เป็นสิ่งปลูกสร้างรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสยกขึ้นสูงจากที่ราบไม่เกินกว่า 4 ฟุต หรือ 120 เซนติเมตร กว้าง-ยาว ไม่น้อยกว่าด้านละ 19 ฟุต หรือ 5.70 เมตร และไม่เกิน 27 ฟุต หรือ 8.20 เมตร และต้องมีบันไดสำหรับขึ้นลงสะดวก พื้นเวทีต้องปูด้วยเบาะ เสื่อ-ฟาง หรือวัสดุอย่างอื่นใดที่มีคุณสมบัติอ่อนแอแข็งแรงคล้ายคลึงกัน (ไม่เป็นอันตรายต่อการล้มฟาด) มีความหนาไม่น้อยกว่า 1 นิ้ว หรือ 2.50 เซนติเมตร มีผ้าใบปูลาดทับข้างบนดิ่งให้เรียบและตึง ผูกติดตรึงแน่นกับข้าง ๆ เวทีอีกชั้นหนึ่ง

“สังเวียน” เป็นอาณาเขตการแข่งขันชกมวย กันด้วยเชือกเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ด้านหนึ่ง ๆ ยาวไม่เกิน 24 ฟุต หรือ 7.30 เมตร และไมต่ำกว่า 16 ฟุต หรือ 4.90 เมตร

เชือกกันสังเวียนใช้แบบสี่เส้น ขนาดเท่า ๆ กัน โดยมีเส้นผ่านศูนย์กลางไม่ต่ำกว่า 3/4 นิ้ว หรือ 2 เซนติเมตร ซึ่งให้ตึง ตรึงติดกับเสามุมเวทีทั้ง 4 ด้านและมีความสูงเป็น 1 ฟุต 2 ฟุต 3 ฟุต (0.30-0.60 -0.90 -1.20 เมตร) จากพื้นเวทีตามลำดับ เชือกกันสังเวียนต้องหุ้มด้วยผ้า ฟองน้ำ หรือหนัง เพื่อความอ่อนนุ่มไม่เป็นอันตรายต่อนักมวย

ที่บริเวณรอบเวทีภายในรัศมี 1 เมตร เป็นที่สงวนสิทธิ์เพื่อคล้องตัวในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ แพทย์สนาม ผู้รักษาเวลา โฆษก และเจ้าหน้าที่อื่นเท่าที่จำเป็น ตามคำสั่งของนายสนามหรือบุคคลที่นายสนามมอบหมาย

อุปกรณ์ เครื่องใช้ในการแข่งขันมวยไทย

อุปกรณ์เครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับการแข่งขันมวยไทย เป็นหน้าที่ของสนามที่จะต้องจัดให้พร้อม ได้แก่

1. นาฬิกาจับเวลา
2. ระฆังสัญญาณบอก
3. กริ่งเตือนก่อนหมดเวลา และขึ้นยก
4. นวมขนาดต่าง ๆ ตามกติกาการแข่งขัน
5. อุปกรณ์การให้น้ำนักมวย

6. อุปกรณ์สำรองในกรณีฝ่ายนักมวยผู้แข่งขันไม่ได้เตรียมของตนเองมาใช้โดยถูกต้อง มีกางเกงนักมวยสีแดงหรือน้ำเงิน กระจับ ผ้าพันมือ และมงคล เป็นต้น

ประเพณีการแข่งขันมวยไทย

นักมวยคู่แข่งขันจะต้องร่ายรำไหว้ครู และมีเครื่องดนตรีไทยประกอบด้วยปี่ กลองชนะ และฉิ่ง บรรเลงจนจบการไหว้ครู และจะบรรเลงประกอบขณะนักมวยทำการแข่งขันกันระหว่างยก จะหยุดพักระหว่างยก ถือว่าเป็นประเพณีของการแข่งขันกีฬามวยไทย

กติกากการแข่งขันมวยไทย

ข้อ 1. การแข่งขันชกมวยในประเทศไทย จะกระทำได้อต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากทางราชการก่อน

ข้อ 2. การแข่งขันมวยไทยกำหนดให้ทำการแข่งขันไม่เกิน 5 ยก กำหนดเวลายกละ 3 นาที ให้หยุดพักระหว่างยกได้ ยกละ 2 นาที และห้ามไม่ให้มีการเพิ่มยก

ข้อ 3. การแข่งขันมวยไทย กำหนดให้ใช้นวมมาตรฐานสากลที่นิยมใช้กันทั่วไป และน้ำหนักไม่น้อยกว่าข้างละ 6 ออนซ์ (172 กรัม) และห้ามรัด บิด ขยี้ หรือเปลี่ยนรูปร่างนวมให้เปลี่ยนไปจากรูปเดิม

ข้อ 4. นักมวยผู้เข้าแข่งขัน ต้องให้แพทย์สนามตรวจร่างกายรับรองและอนุญาตให้ทำการแข่งขันในวันนั้นได้

ข้อ 5. นักมวยผู้เข้าแข่งขัน ต้องชั่งน้ำหนักตัวเปล่าให้ได้ตามพิกัดน้ำหนัก ตามที่ได้ตกลงกันระหว่างคู่แข่งขัน หรือในรุ่นพิกัดน้ำหนักของตน

ข้อ 6. การปฏิบัติตามข้อ 4 และข้อ 5 ให้กระทำสำเร็จเด็ดขาดไปก่อนถึงกำหนดเวลาแข่งขันไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง

ข้อ 7. การแต่งกายของนักมวยผู้ขึ้นทำการแข่งขันบนเวที กำหนดให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

7.1 สวมกางเกงขาสั้นสีสีแดงหรือน้ำเงิน (ตามสีของมุมที่ถูกจัดให้อยู่) ต้องมีขนาดกะทัดรัดเหมาะสมกับรูปร่างของนักมวยที่สวม

7.2 ไม่สวมเสื้อผ้าและรองเท้าวเมื่อทำการแข่งขัน จะใช้ปลอกยึดรัดข้อเท้ากันเคล็ด (แองเกิ้ล) สวมรองเท้าก็ได้

7.3 ให้สวมมงคล ผ้าประเจียด หรือรัดเกล้า ตามลัทธินิยมของนักมวยและให้ใช้เฉพาะเวลาร่ายรำไหว้ครูก่อนลงมือทำการแข่งขัน เท่านั้น

7.4 เครื่องรางของขลังที่จะใช้คาดต้นแขนหรือผูกข้อมือ จะกระทำได้โดยมีผ้าห่มให้มิดชิดมันเหมาะ ไม่เป็นอันตรายแก่คู่แข่งขันได้

7.5 ห้ามใช้วัตถุโลหะ ของแข็ง ของมีคม เช่น เข็มกลัด เข็มขัด สายสร้อย ประกอบเป็นอุปกรณ์การแต่งการนักมวยโดยเด็ดขาด

7.6 กระจับหรือเครื่องป้องกันอวัยวะสำคัญของนักมวย ต้องเป็นไปตามแบบมาตรฐานที่เวทีกำหนด การผูกกระจับ จะต้องผูกให้แน่นไม่หลุดง่าย

ข้อ 8. ห้ามใช้น้ำมันวาสลิน หรือน้ำมันร้อนไข หรือสมุนไพรอื่นใด ที่ทำให้คู่แข่งชันเสียเปรียบ โดยทาร่างกายหรือนวมโดยเด็ดขาด

ข้อ 9. ให้ใช้ผ้าเนื้อนุ่มพันมือ ข้างหนึ่งยาวไม่เกิน 12 หลา และกว้างไม่เกิน 2 นิ้วฟุต จะใช้ผ้ายาง (พลาสติก) ปิดทับบนผ้าพันมือด้วยก็ได้

ข้อ 10. คุณสมบัติของนักมวยที่จะทำการแข่งขันบนเวที มีดังนี้

10.1 จะต้องเป็นผู้มีความรู้วิชาชกมวย หรือวิชาการต่อสู้ด้วยมือเปล่า แบบมวยไทย เรียกว่า เป็นมวย หรือ ศิษย์มีครู

10.2 มีความรู้และเข้าใจกติกาการแข่งขันชกมวยเป็นอย่างดี

10.3 เป็นผู้มี่ร่างกายอุดมสมบูรณ์ สุขภาพแข็งแรงเหมาะสมในการแข่งขันชกมวย

10.4 ไม่เป็นโรคติดต่อต้องห้าม ไม่เสพยาเสพติด และไม่เป็นโรคติดต่อที่สังคมรังเกียจ

10.5 อยู่ในวัยอันเหมาะสมในการแข่งขันกีฬาประเภทนี้

10.6 ถ้าเป็นผู้เยาว์ จะต้องได้รับอนุญาตจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้แทนโดยชอบธรรมก่อน

10.7 ไม่แสดงกิริยามารยาทหยาบค้าย เป็นที่รังเกียจของสังคม หรือจารีตนิยมของนักกีฬาในสังเวียนแข่งขัน

10.8 ถ้าเป็นมวยสังกัดค่ายใด หรือผู้จัดการใด จะต้องได้รับความยินยอมอนุญาตจากบุคคลนั้นเสียก่อน

10.9 ระเบียบข้อบังคับของสนามที่กำหนดไว้

ข้อ 11. นักมวยให้แบ่งรุ่นตามพิกัดน้ำหนักต่อไปนี้

1. รุ่นมินิฟลายเวท	น้ำหนักไม่เกิน	104 ปอนด์
2. รุ่นจูเนียร์	น้ำหนักไม่เกิน	108 ปอนด์
3. รุ่นฟลายเวท	น้ำหนักไม่เกิน	112 ปอนด์
4. รุ่นจูเนียร์แบนตั้มเวท	น้ำหนักไม่เกิน	115 ปอนด์
5. รุ่นแบนตั้มเวท	น้ำหนักไม่เกิน	118 ปอนด์
6. รุ่นจูเนียร์เฟเธอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน	122 ปอนด์
7. รุ่นเฟเธอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน	126 ปอนด์

8. รุ่นจูเนียร์ไลท์เวท	น้ำหนักไม่เกิน	130 ปอนด์
9. รุ่นไลท์เวท	น้ำหนักไม่เกิน	135 ปอนด์
10. รุ่นจูเนียร์เวลเตอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน	140 ปอนด์
11. รุ่นเวลเตอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน	147 ปอนด์
12. รุ่นจูเนียร์มิดเดิลเวท	น้ำหนักไม่เกิน	154 ปอนด์
13. รุ่นมิดเดิลเวท	น้ำหนักไม่เกิน	160 ปอนด์
14. รุ่นไลท์เฮฟวีเวท	น้ำหนักไม่เกิน	175 ปอนด์
15. รุ่นครูเซอร์เวท	น้ำหนักไม่เกิน	190 ปอนด์
16. รุ่นเฮฟวีเวท	น้ำหนักตั้งแต่	190 ปอนด์

ข้อ 12. การจัดการแข่งขันจัดอันดับ และการจัดชิงชนะเลิศแต่ละรุ่นให้ปฏิบัติตามข้อบังคับหรือระเบียบที่ทางเวทียุทธศาสตร์กำหนดไว้

ข้อ 13. นักมวยผู้แข่งขันแต่ละคน ให้มีพี่เลี้ยงขึ้นทำการให้น้ำบนเวทีได้ 2 คนในกรณีการแข่งขันชิงชนะเลิศ หรือป้องกันตำแหน่งชนะเลิศแห่งรุ่น อนุญาตให้มีพี่เลี้ยงได้ 3 คน อยู่ในเวที 2 คน และอยู่นอกเวที 1 คน

เมื่ออยู่บนเวทีการแข่งขัน นักมวย พี่เลี้ยง หรือผู้เกี่ยวข้องกับหน้าที่การแข่งขันของนักมวยของตน ต้องให้ความเคารพเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของกรรมการผู้ตัดสินตามระเบียบที่เวทีกำหนด

ข้อ 14. คณะกรรมการตัดสินมวยไทย ต้องเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ และคุณสมบัติ ตามกฎข้อบังคับหรือระเบียบที่เวทีกำหนดไว้

ข้อ 15. การแข่งขันมวยไทยครั้งหนึ่ง ๆ ให้มีคณะกรรมการทำหน้าที่ไม่น้อยกว่า 4 นาย เป็นผู้ให้คะแนน 3 นาย และเป็นผู้ตัดสินในสังเวียน 1 นาย กรรมการผู้ตัดสินในสังเวียนไม่มีสิทธิให้คะแนน

ข้อ 16. ในการแข่งขันต้องมีผู้รักษาเวลา 1 นาย ทำหน้าที่รักษา และให้สัญญาณเวลาเริ่มและหยุดการแข่งขันทุก ๆ ยกไป (ตีระฆัง)

เมื่อเริ่มการแข่งขันในยกหนึ่ง ๆ ผู้รักษาเวลาจะให้สัญญาณ (กริ่ง) เตือนให้พี่เลี้ยงออกจากสังเวียน พี่เลี้ยงจะต้องปฏิบัติตามโดยทันที (10 วินาทีก่อนหมดเวลาพักระหว่างยก)

หากมีกรณีใด จำเป็นต้องหยุดการแข่งขันระหว่างยก กรรมการผู้ตัดสินในสังเวียน จะเป็นผู้ให้สัญญาณแก่ผู้รักษาเวลาปฏิบัติตาม

ข้อ 17. ให้มีเจ้าหน้าที่โฆษกประจำเวที 1 นาย ทำหน้าที่พิธีกร ประชาสัมพันธ์ตามควรแก่กรณี

ข้อ 18. กรรมการผู้ตัดสินในสังเวียน จะสั่งให้นักมวยทำการแข่งขันกันได้หลังจาก

18.1 นักมวยทำการไหว้ครูตามประเพณีเสร็จเรียบร้อยแล้วทั้งสองฝ่าย

18.2 กรรมการเรียกนักมวยทั้งสองฝ่ายมากลางสังเวียน แจ้งให้ทราบ
กติกากการแข่งขันและนักมวยต้องปฏิบัติตามคำสั่งของกรรมการผู้ตัดสินโดยเคร่งครัด แล้วสั่ง
นักมวยกลับเข้ามุมของตนเพื่อทำพิธีถอดมงคล ผ้าประเจียด หรือรัดเกล้า แล้วแต่กรณี

ข้อ 19. คำสั่งหรือการตัดสินชี้ขาดของกรรมการผู้ตัดสินในสังเวียนถือเป็นเด็ดขาด

ข้อ 20. การตัดสินชี้ขาดมี 5 อย่าง คือ

20.1 การตัดสินโดยน็อกเอาต์ (K.O.) หมายถึง การชนะโดยทำให้คู่ต่อสู้
ล้ม ซึ่งหมายความว่าล้มลงกับพื้น พับห้อยตัวค้างบนเชือกกั้นสังเวียน หรือตกกระเด็นออกนอก
สังเวียนเวทีกรรมการผู้ตัดสินนับ 1-10 แล้วไม่สามารถเข้าสู่สังเวียนได้ ไม่ไว้ม หรือ ไม่สามารถทำ
การต่อสู้ หรือแข่งขันต่อไปได้

20.2 ชนะโดยเทคนิคน็อกเอาต์ (T.K.O.) คือกระทำให้คู่แข่งเสียเปรียบ
และผู้ตัดสินเห็นว่าไม่มีทางที่จะทำการต่อสู้ต่อไปได้

หรือ ผู้รักษาเวลาได้ให้สัญญาณทำการแข่งขันต่อไปแล้ว ผู้แข่งขันไม่
สามารถทำการแข่งขันต่อไปได้

หรือ ผลจากการแข่งขันทำให้คู่แข่งเกิดบาดเจ็บฉับพลัน กรรมการ
ผู้ตัดสินเห็นว่าขึ้นให้ทำการแข่งขันต่อไปจะเกิดอันตรายมากขึ้น

หรือ กรรมการผู้ตัดสินในสังเวียน จะหารือกับแพทย์สนามก่อนถูก
กระทำก็ได้

20.3. ชนะโดยฝ่ายคู่แข่งขอยอมแพ้ (SURRENDER)

20.4 ชนะโดยคู่แข่งถูกปรับให้แพ้ เพราะการทำผิดกติกาอย่างร้ายแรง
(FOUL)

20.5. ชนะโดยคะแนน (DECISION ON POINT)

ข้อ 21. นักมวยที่ทำการแข่งขันกันด้วยเล่ห์กระเท่ห์ไม่จริงจัง ไม่พยายามทำการต่อสู้
ตามคำสั่งของกรรมการผู้ตัดสิน หรือเป็นมวยสมยอม (COLLUSION) แกล้งต่อสู้ (SHAM FIGHT)
ไม่สมควรขึ้นชก ประธานกรรมการตัดสิน หัวหน้ากรรมการตัดสิน กรรมการผู้ตัดสินในสังเวียน มีสิทธิ์
พิจารณาคำสั่ง หยุดการแข่งขันและการระงับการตัดสิน (STOP CONTEST & NO DECISION)
ทั้งสองฝ่ายหรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ได้

ข้อ 22. การให้คะแนนในยกหนึ่ง ๆ มีคะแนนเต็มฝ่ายละ 10 คะแนนผู้ที่เสียเปรียบได้คะแนนน้อยลงไปตามลำดับความเสียเปรียบลดหลั่นกันไป แต่ไม่น้อยกว่า 7 คะแนน ถ้ายกนั้นเสมอทั้งสองฝ่าย ให้ได้คะแนน 10 คะแนนเท่ากัน

ข้อ 23. การให้คะแนนในการแข่งขัน ให้คณะกรรมการพิจารณาการกระทำถือเป็นการกระทำถือเป็นการให้คะแนนในการแข่งขันดังนี้

23.1 ให้คะแนนจากการกระทำด้วยหมัด เท้า เข่า ศอก ที่ชก เตะ ถีบ เหน็บ ถอง ถูก เป้าหมายสำคัญของคู่แข่งอย่างถูกต้องตามแบบอย่างมวยไทยหนักหรือเบาเป็นผู้ให้คู่แข่งเสียเปรียบลงหรือไม่

23.2 ให้คะแนนจากการป้องกัน การหลบหลีกพ้นจากการกระทำของคู่ต่อสู้

23.3. ให้คะแนนจากการเข้าทำ ตามเชิงรุก เชิงรับ ตามแบบอย่างมวยไทย

23.4 หากพิจารณาเห็นการกระทำนั้นเสมอกันผู้ที่รุกเข้ามากกว่าจะเป็นฝ่ายได้เปรียบเหนือกว่าฝ่ายตั้งรับ

23.5 กรรมการผู้ตัดสินในสังเวียน มีอำนาจสั่งตัดคะแนนคู่แข่งชั้นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ได้ไม่เกินครั้งละ 1 คะแนน (หนึ่งคะแนน)

ข้อ 24. การกระทำดังต่อไปนี้ ถือเป็นการผิดและต้องห้ามตามกติกาการแข่งขันมวยไทย (FOUL)

24.1 แสดงกิริยาหรือกล่าววาจาอันไม่สุภาพในขณะที่อยู่บนเวทีราชดำเนิน

24.2 ใช้ศีรษะกระแทกคู่แข่งชั้นโดยเจตนา

24.3 กัด คืบ หรือกัดนัยน์ตา จิกผม ถ่มน้ำลายใส่คู่แข่งโดยเจตนา

24.4 ปล้ำ ฟัด เหยียง พุ่ม หัก หรือลื้อคคอ แขน ขา คู่แข่งขันด้วยวิธีมวย

ปล้ำหรือยูโด

24.5 แกล้งล้มทับ กดศอก กดเข่า ขณะคู่ต่อสู้ล้มโดยเจตนา

24.6 กระทำซ้ำเติมขณะคู่ต่อสู้ล้มอยู่

24.7 โยนเชือกหรืออื่นใดแล้ว ชก ถีบ กระทำคู่แข่ง

24.8 ใช้อุปกณ์หลบหลีกการกระทำของคู่แข่งชั้นโดยมิชอบ เช่น แกล้งล้ม มุดออกนอกเชือก หรือคอยหลบหลีกอยู่หลังผู้ตัดสิน

24.9 ตะหรือตีเข้าใส่กระบังคู่แข่งชั้นโดยเจตนา ไม่ใช่เป็นการเตะหรือตีเข้าตัด กำลังขาของคู่ต่อสู้ตามแบบอย่างมวยไทย

ข้อ 25. การกระทำผิดหรือฝ่าฝืนกติกา ในขณะที่นักมวยทำการแข่งขันบนเวที ให้กรรมการผู้ตัดสินถือหลักปฏิบัติดังต่อไปนี้

25.1 ถ้าเป็นการกระทำโดยจงใจเจตนา แต่ไม่เป็นผลถึงกับให้คู่แข่งเสียเปรียบ หรือบาดเจ็บ ให้กรรมการผู้ตัดสินทำการตักเตือนครั้งที่ 1 หรือสั่งตัดคะแนนเป็นครั้งที่ 1 ได้

25.2 ถ้าเป็นการกระทำโดยจงใจเจตนา และเป็นผลให้คู่แข่งเสียเปรียบ หรือไม่สามารถแข่งขันต่อไปได้ ให้กรรมการผู้ตัดสินยุติการแข่งขัน และพิจารณาชี้ขาดผู้ทำฟาวล์จะถูกตัดสินให้แพ้ หรือสั่งหยุดการแข่งขันและไม่มี การตัดสิน (ถ้ากรรมการผู้ตัดสิน และกรรมการให้คะแนนเห็นผลจากการให้คะแนนรวมว่า นักมวยที่ทำฟาวล์นั้นมีคะแนนนำคู่แข่ง) แล้วแต่กรณี

25.3 ถ้าเป็นการกระทำโดยไม่เจตนา หรือโดยอุบัติเหตุ เป็นผลให้เกิดบาดเจ็บจนกระทั่งทำให้การแข่งขันต่อไปไม่ได้ ให้กรรมการยุติการแข่งขัน และตัดสินให้นักมวยมีคะแนนนำเป็นผู้ชนะ (T.K.O. DECISION) หรือเสมอกัน (T.K.O.) ถ้าคะแนนเท่ากัน

25.4 ถ้าการกระทำผิดกติกาใด ๆ โดยไม่เจตนา ให้กรรมการตัดสินทำการตักเตือนได้เพียง 2 ครั้ง และถ้าการกระทำผิดกติกาอีกเป็นครั้งที่ 3 ให้ถูกปรับเป็นแพ้ หรือยุติการแข่งขันตามข้อ 21 ได้ แล้วแต่กรณี

ข้อ 26. การอุทธรณ์การกระทำผิดกติกาของคู่แข่งฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด จะกระทำได้ โดยการแจ้งให้กรรมการผู้ตัดสินในสังเวียนทราบ และพิจารณาชี้ขาดโดยทันที และให้กรรมการชี้ขาดในสังเวียนนำกติกาข้อ 25 มาใช้พิจารณา ถ้าเห็นว่าไม่เข้าด้วยตามความในข้อ 24 กรรมการผู้ตัดสินต้องสั่งให้ทำการแข่งขันต่อไป

ข้อ 27. การนับในกรณีที่ผู้แข่งขันถูกกระทำให้ล้ม ตามความในข้อ 20.1 ให้กรรมการผู้ตัดสินปฏิบัติดังนี้

27.1 กรรมการผู้ตัดสินต้องสั่งให้คู่แข่งอีกฝ่ายหนึ่งรีบถอยห่างออกไปยืนอยู่ที่มุมไกลที่สุด แล้วเริ่มนับ 1.....จนถึง 8...ถึง 10

27.2 ถ้าคู่แข่ง (ตามข้อ 27.1 ฝ่ายที่ไม่ปฏิบัติ กรรมการผู้ตัดสินต้องหยุดนับ และสั่งให้ผู้ฝ่ายปฏิบัติตามคำสั่ง แล้วจึงนับต่อจากที่นับมาแล้ว

27.3. ถ้าผู้ถูกกระทำให้ล้ม ลุกขึ้นได้ก่อนถูกนับถึง 10 แต่ยังไม่ถึง 8 ผู้ตัดสินจะต้องนับต่อให้ถึง 8 และถ้าผู้ถูกกระทำให้อยู่ในสภาพที่จะต่อสู้ต่อไปได้ ต้องสั่งให้ชกกันต่อไป ถ้าไม่อยู่ในสภาพที่จะต่อสู้ต่อไปได้ ต้องนับจนถึง 10 ถ้าผู้ถูกกระทำให้ล้มลุกขึ้นได้ก่อนนับถึง 10 แล้วล้มลงโดยมิได้ถูกกระทำอีก ให้ผู้ตัดสินนับต่อจากที่ได้นับไปแล้วจนถึง 10 เช่นกัน

27.4. ในกรณีที่ผู้แข่งขันถูกกระทำให้ล้มทั้งสองฝ่าย ให้ผู้ตัดสินนับทั้งสองฝ่าย ผู้ที่ลุกขึ้นพ้นจากสภาพ “ล้ม” ได้ก่อนนับถึง 10 เป็นผู้ชนะ ถ้านับถึง 10 แล้ว คู่แข่งขันทั้งสองฝ่ายยังลุกขึ้นไม่ได้ ให้ตัดสินมวยคู่นั้นเสมอกัน

27.5. ระวังจะไม่ช่วยนักมวยที่ถูกกระทำตามข้อ 20.1 เว้นแต่ในยกสุดท้าย

ข้อ 28. การแปลความหมายของกติกานี้ หรือถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นเนื่องจากการแข่งขัน นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในกติกานี้ ให้นายสนามมวยและกรรมการผู้ตัดสินถือจารีตประเพณีนิยมของการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัยก่อน ๆ เป็นแนวทางพิจารณา